

Αρχές Ιουλίου... Το σχολείο έχει τελειώσει (επιτέλους). Έκανα και την εφημερία μου, και τώρα ξεκούραση. Το μόνο που σκέφτομαι είναι το ηλεμήνυμα από την Οργανωτική επιτροπή για ένα δικό μου κείμενο με θέμα τον «Νέο Παιδαγωγό», που θα αναρτηθεί στη νεοσυσταθείσα ιστοσελίδα του περιοδικού. Τι σημαίνει, όμως, «νέος», έτσι όπως πλήττεται σήμερα ο εκπαιδευτικός και η παιδεία, γενικότερα;

Με αυτές τις σκέψεις και μία αδιόρατη μελαγχολία, κάθομαι για πρώτη φορά μετά από αρκετό καιρό στη βεράντα του σπιτιού μου χωρίς «σχολικές έγνοιες». Έχω την ευτυχία να κατοικώ σε νησί. Είναι η πρώτη φορά που συνειδητοποιώ την ομορφιά του, το μπλε της θάλασσας, τα χρώματα του ήλιου, έτσι όπως δύει...

Αυτό θα μπορούσε άνετα να το ζωγραφίσει ο Γιώργος του Α3, σκέφτομαι. Δεν τα καταφέρνει στα φιλολογικά ούτε στα μαθηματικοφυσικά, αλλά το πινέλο είναι πάντα στο χέρι του. Κι ο Άγγελος του Α2 θα μπορούσε να εμπνευστεί και να παίξει στην κιθάρα του το «Παραμύθι» του Πάνου Μπούσαλη. Η Μαρουλίνα, ο Αλέξανδρος κι ο Δημήτρης θα τραγουδούσαν εναλλάξ τις στροφές, ενώ ο Ματθαίος, ο Ντανιέλ, ο Νίκος, οι δύο Στέλλες και η Γιώτα θα συνόδευαν τις φωνές και την κιθάρα με τις μαράκες, τα ντέφια και το ταμπούρλο. Και η Ντενίσα έχει γλυκιά φωνή, αλλά ντρέπεται γιατί δεν ξέρει καλά τα ελληνικά. Δεν θα την αφήσω, όμως, να νιώθει έτσι. Στο κάτω κάτω πρέπει να ακούμε μουσικές και τραγούδια κι άλλων χωρών. Μόνο τα δικά μας είναι βαρετό, θα της πω.

Ο Μιχάλης και η Αργυρούλα, πάλι, τλαιπωρούνται, αν και Γυμνάσιο, με την ανάγνωση και την κατανόηση κειμένων. Θα μπορούσα ίσως να δοκιμάσω κάτι διαφορετικό γι' αυτούς στη Γλώσσα, κι ας μην έχουμε τάξη ένταξης. Στην Εύα είναι σημαντικό να ενισχύσω το ηθικό της. Πρόσφατα έμαθα ότι γνωρίζει πολλά γύρω από τους τρόπους ψαρέματος και την αλιεία. Θα υπάρχει σίγουρα κάποιο λογοτεχνικό βιβλίο, με αφορμή το οποίο να την κάνω να μοιραστεί αυτές τις γνώσεις με τα υπόλοιπα παιδιά. Μένει να το βρω. Η Ιωσηφίνα, ο Παναγιώτης και η Νίκη έχουν έντονες μαθησιακές δυσκολίες. Ίσως και κάποια νοητική υστέρηση. Οι γονείς δεν δέχονται να το ερευνήσουν παραπάνω. Φοβούνται τον στιγματισμό. Με τα παιδιά όμως που υποφέρουν, τι γίνεται; Μμμμ.. Θα μπορούσα να εισάγω περισσότερο την εικόνα και τον κινηματογράφο στο μάθημα της Λογοτεχνίας. Έχω, άλλωστε, άφθονο χρόνο το καλοκαίρι να το ψάξω. Και στην Ιστορία; Μικρές περιλήψεις ή λίγες προτάσεις από κάθε μάθημα για αυτά τα παιδιά, όπως έκανα και φέτος. Μήπως θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω και κάποιο λογισμικό, μέσω του οποίου οι έννοιες να είναι χαρτογραφημένες κι έτσι πιο κατανοητές; Να το δω.

Η Ευδοκία και η Μαρία, σκέφτομαι, θέλουν προσοχή με το facebook. Πρέπει να τα έχω από κοντά. Βρήκα κι ένα ωραίο άρθρο για τους κινδύνους που κρύβει το φατσοβιβλίο. Να το εντάξω για όλα τα παιδιά στο μάθημα της Γλώσσας. Θα μπορούσα να τους χωρίσω και σε δύο ομάδες: η μία θα αποτελείται από μάρτυρες κατηγορίας του facebook, ενώ η άλλη θα αναλάβει την υπεράσπισή του. Ωραία θα είναι. Να ορίσω και ενόρκους που θα βγάλουν ετυμηγορία. Θα αρέσει αυτό και στον

Στάθη, τον Γιάννη και τον Δημήτρη που ασχολούνται με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Η Λένια, από την άλλη, ...

Μα τι μ' έπιασε και σκέφτομαι τα παιδιά του σχολείου; Είμαι σε διακοπές **με τα δικά μου παιδιά**. Και πρέπει να γράψω και κάτι για τον «Νέο Παιδαγωγό».....

Και τότε... Αυτός είναι ο Νέος Παιδαγωγός, σκέφτομαι. Νέος κόντρα στην ανασφάλεια και τον φόβο, νέος κοντά σε νέους, νέος για τους νέους.

Δεν είναι τα παιδιά του σχολείου. Είναι η τάξη μου, είναι τα δικά μου παιδιά. Κομμάτι του εαυτού μου.

Το σχολείο έχει κλείσει, αλλά το μυαλό του παιδαγωγού για τα παιδιά -και με εικόνες των παιδιών- παραμένει νέο κι ανοιχτό.... σαν τον ορίζοντα, σαν την απεραντοσύνη της θάλασσας.....

Ζαζάνη Ειρήνη
Φιλολόγος, Μεταπτυχιακό «Σπουδές στην Εκπαίδευση» (ΕΑΠ)